

Република Србија
Министарство привреде
Немањина 22-26
11000 Београд
овлашћено лице за поступање по захтевима за приступ информацијама
г-ђа Снежана Црнојевић

Предмет: Одговор на Обавештење Министарства од 4. јуна 2015, број 3-00-49/2015-02

Поштована госпођо Црнојевић,

Вашим „Обавештењем“ од 4. јуна 2015, број 3-00-49/2015-02, које сте нам упутили поводом нашег захтева за приступ информацијама од јавног значаја од 25. 3. 2015. и касније упућене жалбе, информисали сте нас о неким аспектима правног статуса тражених докумената.

Желимо да Вам на почетку укажемо на то да се упућивање оваквог обавештења не може сматрати исправним поступањем у смислу Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја (Службени гласник бр. 120/2004, 54/2007, 104/2009 и 36/2010).

Наиме, када орган власти сматра да постоје на закону засновани разлози због којих захтев за приступ информацијама треба да буде делимично или у целости одбијен, онда је дужан да донесе решење у којем ће навести законски основ, образложење и поуку о правном леку. Обавештење које сте нам упутили не садржи битне елементе решења.

Обавештење не садржи ни битне елементе закључка који би орган власти евентуално донео у случају када сматра да постоје разлози за одбацивање захтева за приступ информацијама из неког процесног разлога.

Упућивање обавештења са оваквом садржином представља трећи случај директног кршења Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја:

1. Непоступање у року по захтеву у законском року. Наиме, дана 7. 4. 2015. сте нам упутили обавештење о томе да ћемо тражене информације добити у додатном року. Овакво обавештење може се дати најкасније у року од 7 дана од пријема захтева (на основу члана 16. ст. 3 Закона), а ми смо га примили 13 дана од достављања захтева.

2. Непоступање у додатном року који је Министарство само поставило (рок од 40 дана је истекао 4. 5. 2015), због чега смо уложили жалбу.
3. Недостављање тражених информација и након истека рока/упућивања жалбе, без доношења решења или закључка, већ упућивањем „обавештења“.

Поред свега што сте навели, желимо да Вам укажемо, да према нашем схватању, аргументи које сте изнели у прилог става да наводно „не постоје услови за достављање траженог Уговора“, не би требало да буду пресудни за доношење одлуке Министарства по овом захтеву.

Сврха овлашћења Комисије за заштиту конкуренције из члана 45. Закона о заштити конкуренције (Службени гласник РС бр. 51/2009 и 95/2013) да заштити поверљивост одређених докумената очигледно је у вези са заштитом поступка који се води пред Комисијом за заштиту конкуренције или пак у вези са заштитом **поверљивих пословних података и уговорних односа приватних предузећа**. У супротном (ако би се одлуке Комисије сматрале битним и у погледу доступности информација о раду државних органа) сматрамо да би дошло до нарушавања јединства правног поретка у Републици Србији, јер би исто питање било уређено на различите начине кроз више прописа (то јест, у Закону о слободном приступу информацијама и Закону о заштити конкуренције).

Најзад, користимо ову прилику да искажемо запрепашћење чињеницом да је Министарство привреде, како се може закључити из Вашег дописа, као једна од уговорних страна (испред Републике Србије), учествовало у подношењу оваквог захтева Комисији за заштиту конкуренције. Тим захтевом је, како се може закључити, од Комисије затражено да донесе одлуку према којој ће се подаци из уговора који је створио права и обавезе за Републику Србију и једно привредно друштво које је у целости у власништву државе не само бити делимично заштићени, већ да „неће имати својство информација од јавног значаја“. Овакво поступање утолико више чуди када се зна да је претходни поступак тражења уговорних партнера ради продаје смедеревске железаре и управљања железаром био транспарентан.

Копија дописа је упућена и Поверенику за информације од јавног значаја и заштиту података о личности, с обзиром на то да се може закључити да је и обавештење упућено том органу.

Немања Ненадић
Програмски директор

Београд, 9. 6. 2015.
Транспарентност – Србија